

[Taanquist]

koſte arbejdspladser. Tværtimod ved vi jo, at et forbedret arbejdsmiljø ville give mange arbejdspladser. Det ville give danske arbejdspladser, og det ville give arbejdspladser, der i meget lille grad belastede betalingsbalancen, og oven i købet ved vi af erfaring, at det også ville give os nogle nye eksportmuligheder.

Jeg har nævnt, som den sidste diskussion her også har været inde på, at der er mennesker, der har et dårligt arbejdsmiljø på grund af for dårlige normeringer, og jeg kan da også godt citere det. I hvert fald indtil for kort tid siden var der også andre områder, hvor vi ved at man satte menneskeliv til på grund af et dårligt arbejdsmiljø, men det passer jo i øvrigt meget nøje med hr. Dohrmanns og hans partis arbejdsmiljøpolitik gennem alle tider.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige tak til arbejdsministeren for et par ting, som jeg har takket for én gang, men jeg vil gøre det alligevel, fordi det jo ikke er så tit, vi er enige.

Jeg vil med stor interesse følge, hvornår vi får gennemført en oplødning omkring registrene, for en af de ting, som jeg lige fra den bekendtgørelse blev lavet, har syntes var noget af det mest belastende ved den overhovedet, har været, at der ikke kunne åbnes, sådan at de mennesker, der har brug for disse ting, virkelig kunne bruge dem i en forskningssammenhæng, men også i andre sammenhænge. Så jeg synes, det er godt, at vi er nået dertil.

Arbejdsministeren siger – og det var samstemmende med det radikale venstres ordfører, fru Lone Dybkjær – at ikke alt løses ved at pøse penge i det. Nej, det er såmænd rigtigt i mange sammenhænge, men jeg er lidt bange for, at det i denne sammenhæng altså kommer til at betyde, at vi alligevel pøser penge ud, bare til noget andet, nemlig til flere invalidepensionister, flere arbejdsskadede. Det er jo vores bekymring, som jeg såmænd tror vi alle sammen deler. Jeg vil ikke ind i dette med, at nogle er bedre end andre, for jeg tror, at vi nogenlunde vil det samme, men spørgsmålet er altså, om vi vil ofre på det, om vi vil prioritere det. Og jeg synes, at man burde prioritere disse ting meget højere.

Jeg vil gerne tage et par eksempler op, fordi der har været efterspurgt nogle eksem-

pler på, at man kan bevise noget om, hvor galt det kan gå. Jeg kan huske en sag fra et firma i Ålborg, der hed Printca, hvor det pludselig viste sig, at en påfaldende stor del af de ansatte, som var kvinder, var udsat for at få operationer for celleforandringer i livmoderen. Det er ikke noget, vi normalt forbinder med arbejdsmiljø, men alligevel viste det sig, da vi først fik den sag frem, fik stillet spørgsmål om den her i folketinget, virkelig fik fyret op under den sag, at der var problemer på virksomheden. Arbejdsmiljøet kunne ikke siges direkte at være årsagen til, hvad der var sket, men der var så store problemer, at man heller ikke kunne afvise det. Og det siger jo noget om, hvor vigtigt det er at gå ind med forebyggende arbejde. Der blev så også lavet det, der skulle laves, med udsugning og sådan noget, og nogle blev flyttet fra ét arbejde til et andet, og det var jo udmærket.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at når nogle står her og siger: ja men vi ved ikke nok, så er det ikke rigtigt. Fortidens synder, det er rigtigt; dengang vidste vi ikke nok, men vi ved i dag, at epoxy er livsfarligt, hvorfor forbydes det ikke? Vi ved, at asbest er livsfarligt, hvorfor forbyder vi det ikke? Det er godt, at man nu har fået aftaler med de virksomheder, som arbejder med disse ting, men disse stoffer burde forbydes, vi burde finde erstatningsmaterialer, for vi ved nok om dem.

Det samme kan man sige om de opløsningsmidler, som malere og typografer bruger. De bruger noget, der er så rædselsfuldt, og som hedder toluol, og man ved, at det er kræftfremkaldende. Så er det galt, at vi ikke kan komme videre i arbejdet med at få oplysninger frem om stofferne, finde ud af, hvordan vi kan bruge et andet stof i stedet, og på den måde hverken pøse penge det ene eller det andet sted hen, men simpelt hen sørge for, at folks liv og helbred bliver så godt, at de ikke skal have invalidepension, og at virksomhederne ikke skal bringes ud i nogen situationer, der er helt umulige.

Jeg skal stoppe her og sige, at denne debat som så mange debatter har vist, at der er to holdninger herinde. Den ene er, at man skal løse tingene individuelt, man skal gøre det med sikkerhedsudstyr til den enkelte. Jeg tror, det var fru Hanne Severinsen, der var inde på, at det var dog for galt, når det i en